

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 61.

Fjerde Sessions anden Samling.

20de Møde.

Mandagen d. 11. April.

(Forts.).

Finantsministeren (fortsat): Jeg vil gjerne begynde med at imødegaae et af de Argumenter, som den ærede Rigsdagsmand sluttelig anførte, og hvorved han ret syntes at tydeliggjøre Sagen. Han anførte nemlig eksempelvis, at, naar der var strøget et vist Beløb for Krigsministeren, saa kunde han komme til Finantsministeren og faae det udredet af Hertugdømmernes Intrader — dog det skulde ikke være sagt om den nærværende Krigsminister eller den nærværende Finantsminister — det gjorde nemlig ikke Noget til Sagen, fordi det Overskud, som fremtrådte respective fra Hertugdømmerne og Kongeriget, dog flød ind i en fælles Kasse. Nu maa jeg strax med Hensyn dertil gjenkalde i Grindringeren, for det Første hvad jeg under en tidligere Forhandling om denne Sag har sagt, at det Overskud, der saaledes indflyder i den fælles Kasse — og jeg maa bemærke, mine Herrer, at der for Dieblirket kun er een Finantskasse, der gives ikke flere Kasser indenfor det danske Monarchies Grændser — at dette Overskud, saaledes som jeg ved Sagens første Behandling noksom har fremhævet, bliver liggende der, uden at der kan røres derved (Hør!), med mindre den danske Rigsdag giver sit Samtykke dertil (Hør!). Jeg har sagt — og jeg antager, at det er en saa likvid Grundsetning, at den er aldeles uafhængig af min Personlighed — at, naar der engang ligger i Statskassen, baade fra Fortiden og som opsparet i det Finantsaar, vi nu have paabegyndt, en vis Sum, saa ligger der i den Omstændighed,

at den danske Rigsdag for $\frac{2}{5}$ af denne Sum er berettiget til Meddelagtighed i Dispositionen derover: at der ikke kan raades over Noget af den (Hør!) uden den danske Rigsdags Samtykke i Dverensstemmelse med Grundloven. Det fælles Overskud er nemlig noget saa Heelt, at, ligesom man ikke kan skære en Specie eller Halvhundred = Rigsbankdaler seddel over i $\frac{3}{5}$ og $\frac{2}{5}$, saaledes mener jeg, at man ikke kan overskære de tilsvarende Millioner, og at der saaledes kun kan røres ved det fælles Overskud, naar den Myndighed, som er berettiget til at fatte en Beslutning om de $\frac{2}{5}$, dertil giver Samtykke. Dert ligger, skulde jeg troe, at man i ethvert Tilfælde ikke, saaledes som i det Exempel, den ærede Rigsdagsmand opstillede, vil kunne gaae ud fra den Forudsætning, at Finantsministeren kunde hjælpe f. Ex. paa Krigsministerens Budget ved at tage af dette Overskud (Monrad: Ikke af Overskuddet). Ja, jeg forstaaer den ærede Rigsdagsmand; men jeg vil gaae videre, idet jeg dog først maa bemærke, at hvad den ærede Rigsdagsmand angaaer, da har Erfaringen lært mig, at, naar jeg nogenlunde skal kunne, jeg vil ikke sige, staae mig imod ham, men formaae at opstille Argumenter mod hans, saa maa jeg tage mig ivare, saa maa jeg til det Alleryderste tage Hensyn til de forskjellige Chancer, som kunne tænkes, thi ellers ligger jeg under; i den Grad anerkjender jeg den ærede Rigsdagsmands Overlegenhed i Dialectik, og jeg maa derfor være meget forsigtig. Altsaa det var forsaavidt Dispositionen over Overskuddet angaaer. Nu har den ærede Rigsdagsmand, da jeg under Sagens 1ste Behandling gjendrev dette Argument, heller ikke idag umiddelbart argumenteret fra, at Finantsministeren just skulde kunne tage ud af det til-